

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

1 Protokolant: p.o. staż. Mikołaj Dąbrowski

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marii Jagielskiej-Kranc

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2023 r.

sprawy **P. P.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

4od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 20 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 1053/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1242/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 20 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 1053/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 201 kpk poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego grafologa.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Omawianie przedmiotowego zarzutu należy rozpocząć od wyjaśnienia, że strona żądająca powołania innego biegłego musi wykazać, że zachodzi okoliczność określona w art. 201 kpk, a mianowicie, że dotychczas wydana opinia jest niepełna, niejasna albo nielogiczna lub, że zachodzi sprzeczność w samej opinii. Samo ogólne stwierdzenie o konieczności powołania nowych biegłych, bez wskazania na wady dotychczasowej opinii, nie czyni złożonego w tym przedmiocie wniosku zasadnym. Gdyby bowiem kierować się tylko tym kryterium, że dotychczasowa opinia nie spełnia oczekiwań strony, która za pośrednictwem nowej opinii chce wykazać stan przeciwny od wynikającego z opinii dotychczas wydanej, wówczas nigdy nie udałoby się postępowania zakończyć w rozsądnym terminie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa 247/20, Lex nr 3275205). Warto jeszcze dodać, że opinia</p>		

jest niepełna, jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionych materiałów dowodowych może oraz powinien udzielić odpowiedzi lub jeżeli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności, albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen oraz poglądów. Opinia jest zaś niejasna, jeżeli jej sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, albo jeżeli zawiera wewnętrzne sprzeczności, posługuje się nielogicznymi argumentami. Natomiast, sprzeczność w samej opinii, zachodzi wówczas, gdy co do tych samych, istotnych okoliczności, dokonane zostały odmienne ustalenia, odmienne oceny albo też z przeprowadzonych takich samych czynności sformułowane zostały odmienne wnioski (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 374/20, Lex nr 32149069). To natomiast, że dowody z opinii dostarczonych w sprawie przez biegłych nie są przekonujące dla strony procesowej nie może stworzyć podstawy do stosowania przepisu art. 201 k.p.k. Zwłaszcza zaś nie może stać się podstawą do stosowania tego przepisu procesowego okoliczność, że skarżący, wdając się samodzielnie w rozważania natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wyprowadzone w sprawie wnioski - i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy brakuje stronie wiadomości specjalnych - są błędne. Opinię biegłego ocenia sąd i ten organ procesowy decyduje, czy jest ona dla niego zrozumiała

i przekonująca w treści, czy odpowiada na pytania zakreślające jej przedmiot i granice, czy jest wewnętrznie spójna i niesprzeczna oraz, czy nie rodzi wątpliwości co do jej merytorycznej trafności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2021 r., sygn. akt III KK 82/21, Lex nr 3232206). Istotne jest także, że nie należy do kompetencji stron decydowanie, jakie metody badawcze dla stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy okażą się przydatne w razie konieczności wykorzystania wiadomości specjalnych posiadanych przez powołanych biegłych. Decydują o tym biegli mając na względzie podlegające ocenie okoliczności, zebrany w sprawie materiał dowodowy, aktualny stan nauki i stosowane w konkretnej dyscyplinie nauki dostępne metody badawcze. Stosowanie technik i metod badawczych należy więc do decyzji powołanych w sprawie biegłych, podejmowanej na podstawie swej wiedzy specjalnej, a nie strony, które takiej wiedzy nie mają (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2022 r., sygn. akt I KK 183/22, Lex nr 3480975).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt kontrolowanej sprawy, Sąd odwoławczy stwierdził, że obrońca oskarżonego P. P. nie zdołał wykazać by opinia W. B. - biegłego z dziedziny badań dokumentów była niepełna, niejasna albo by zachodziły sprzeczności w tej opinii. Słusznie więc Sąd Rejonowy nie stwierdził podstaw do powołania w tej sprawie kolejnego biegłego celem wydania nowej opinii grafologicznej. Oskarżony kwestionując przed Sądem Rejonowym wartość wydanej już opinii grafologicznej

próbował przekonywać, że materiał porównawczy jakim dysponował biegły nie był wystarczający przez co również wydana na tej podstawie opinia nie spełniała kryterium rzetelności (wniosek dowodowy k. 676). Tożsame argumenty przedstawił w apelacji obrońca podsądnego. Podkreślić w tym miejscu należy, że na rozprawie dnia 24 sierpnia 2021 r. obrońca został zobowiązany do uzasadnienia wniosku o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego z dziedziny badania pisma ręcznego poprzez wykazanie, iż uzyskana w sprawie opinia jest z jakichkolwiek powodów niepełna lub nieprzydatna dla rozstrzygnięcia i zachodzi potrzeba dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii tego samego lub innych biegłych (k. 703). Wyznaczono trzydniowy termin na wykonanie tego zobowiązania pod rygorem oddalenia wniosku o dopuszczenie uzupełniającej opinii. Znamionym jest, że do czasu kolejnej rozprawy mającej miejsce w dniu 1 marca 2022 r. nie wpłynęło żadne pismo obrońcy oskarżonego z argumentacją mającą uzasadnić dopuszczenie uzupełniającej opinii tego samego lub innego biegłego. Dlatego też zrozumiałe i wręcz oczekiwane w tej sytuacji było, że na wspomnianej rozprawie, w oparciu o przepis art. 201 kpk Sąd Rejonowy oddalił wniosek oskarżonego i jego obrońcy o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z dziedziny badania pisma ręcznego. Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z dołączonym do akt sprawy materiałem porównawczym jakim dysponował biegły do badań, stwierdził, że materiał ten był zarówno obfity jak i różnorodny, a przez to wystarczający do wydania pełnowartościowej opinii grafologicznej. Przed

wszystkim sam biegły stanął na takim stanowisku skoro nie sygnalizował w żaden sposób konieczności uzupełnienia materiału porównawczego przed wydaniem opinii. Wyjaśnić tu trzeba, że nie istnieje żadna norma prawna, która nakazywałaby pobieranie prób pisma pisanego na polecenie zarówno w pozycji siedzącej jak i stojącej. Taki sposób pozyskiwania materiału porównawczego czasami jest stosowany i wynikać może z okoliczności indywidualnej sprawy, ale nie jest to żaden wymóg ustawy. Gdyby biegły widział konieczność zbadania prób pisma ręcznego zarówno w pozycji siedzącej, jak i stojącej, zasygnalizowałby tę okoliczność organowi, który dopuścił dowód z opinii biegłego. Ważne też było, że biegły posiadał zarówno materiał porównawczy pobrany zgodnie z poleceniem, jak i materiał bezwplywowy w postaci podpisów na różnego rodzaju dokumentach złożonych przez osoby, których pismo było poddawane badaniom porównawczym. Zauważyć jeszcze trzeba, że wnioski końcowe opinii biegłego były jednoznaczne, że podpisy o treści (...) na obu badanych umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały nakreślone przez P. P.. Biegły w sposób kategoriyczny ocenił ten stan rzeczy, nie były to jedynie przypuszczenia, prawdopodobne wskazania, co miało istotne znaczenie w kontrolowanej sprawie. Symptomatyczne jest też i to, że odmienne były wnioski końcowe biegłego odnośnie podpisów pozostałych osób, które zostały poddane badaniom porównawczym.

Konkludując, wartość opinii biegłego W. B. została określona

<p>przez Sąd Rejonowy prawidłowo i żadnym uchybieniem nie było ustalenie stanu faktycznego kontrolowanej sprawy w oparciu o ten dowód oraz pozostały materiał dowodowy obdarzony przymiotem wiarygodności. Nie było podstaw aby powoływać w tej sprawie kolejną opinię biegłego grafologa, gdyż ta wydana przez W. B. nie zawierała żadnych negatywnych cech o których mowa w art. 201 kpk. Przeciwnie stanowisko obrońcy oskarżonego było nietrafione, a oparte na błędnym i cały czas głośnym założeniu o konieczności rozszerzenia materiału porównawczego do badań przez biegłego z dziedziny badań dokumentów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. P. bądź też uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Wydana przez biegłego W. B. opinia była jasna, spójna, rzetelna i w połączeniu z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym mogła stanowić podstawę ustalenia stanu faktycznego badanej sprawy. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła tez apelacji o konieczności dopuszczenia w tej</p>		

sprawie kolejnej, czy uzupełniającej opinii biegłego z dziedziny badania dokumentów. Bezpodstawny w stopniu oczywistym był też wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, gdyż apelujący nie wykazał aby spełnione były ku temu przesłanki, o których mowa w art. 437 § 2 zd 2 kpk.

Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk polegająca na pominięciu przy wyrokowaniu obiektywnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, dokonania jej z uwzględnieniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co doprowadziło do nieprawidłowych ustaleń faktycznych polegających na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony P. P. zawarł umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych podając się za T. Ł., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego dokonana zgodnie ze wskazanymi wyżej przepisami nie pozwala na dokonanie takich ustaleń.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Omawianie warto rozpocząć od przypomnienia, że zarzut naruszenia art. 7 kpk powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko		

dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności. Innymi słowy, zarzut obrazy przepisu art. 7 kpk wymaga wykazania uchybień w ocenie konkretnych dowodów dokonanych w zaskarżonym wyroku prowadzących do wniosku, że dokonana przez sąd ocena dowodów przekracza granice swobodnej oceny i jest dowolna. W procesie karnym nie chodzi wszak o to, czy ocena określonych dowodów i dokonane na ich podstawie ustalenia faktyczne są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nieprzekonujące dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmiennosc przekonania apelującego odnośnie do danych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu obrazy przepisu art. 7 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 458/21, Legalis nr 2714812). Innymi słowy w kwestii naruszenia art. 7 kpk istotne jest wykazanie konkretnych uchybień w przedstawionym przez sąd wywodzie argumentacyjnym (w postaci naruszeń wyżej wskazanych elementów), natomiast sama prezentacja przez skarżącego własnej oceny dowodów czy interpretacji ustalonych okoliczności, nie jest aktywnością, która może doprowadzić do stwierdzenia rażącego naruszenia prawa. Sam fakt, że przyjęte przez sądy założenia dowodowe nie odpowiadają subiektywnym oczekiwaniom skazanego, nie jest wystarczający do uznania zasadności zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 22 marca 2022 r., sygn. akt II KK 31/21, Legalis nr 2741089).

Przenosząc przedstawione wyżej rozważania na grunt kontrolowanej sprawy, Sąd odwoławczy nie stwierdził żadnych podstaw aby uwzględnić podniesiony tu przez obronę zarzut obrazy przepisu art. 7 kpk. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie mogła zostać skutecznie uznana za dowolną. Wręcz przeciwnie była ona swobodna i dokonana z poszanowaniem wszystkich dyrektyw wartościowania materiału dowodowego ustanowionych w wymienionym przepisie, a więc zasad wiedzy, doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania. Sąd I instancji ocenił wszystkie zgromadzone dowody, zestawił ze sobą ich treści i przypisał przymiot wiarygodności jedynie tym z nich bądź jedynie ich częściom, które na to zasługiwały w świetle art. 7 kpk. Przeciwnie stanowisko obrońcy oskarżonego P. P., właściwie pozbawione rzeczowej argumentacji – a przez to tylko subiektywne – opierało się na założeniu, że wiarygodne są przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego i ewentualnie te dowody, które nie były sprzeczne z kreowaną przez niego wersją wydarzeń. Sąd odwoławczy po analizie akt kontrolowanej sprawy przyznaje, że ustalenie stanu faktycznego odpowiadającego prawdzie nie było tu zadaniem łatwym z tego powodu, że oskarżony w trakcie realizacji swego przestępczego zamiaru podjął szereg działań maskujących, mających na celu ukrycie sprawstwa co do jego osoby. Warto zatem wskazać, że wykorzystał on dane osobowe pokrzywdzonego T. Ł. uzyskane z umowy sprzedaży samochodu

zawartej z pokrzywdzonym przez żonę oskarżonego oraz odwzorował jego podpis zawierając za pośrednictwem Internetu dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych połączone z zakupem aparatów telefonicznych. Oba wnioski o zawarcie takich umów zostały złożone z lokalu, w którym zamieszkiwał oskarżony wraz z żoną i synem (ustalono to po adresie IP). Niewiarygodne były przy tym tłumaczenia oskarżonego jakoby jego sieć była niezabezpieczona i za jej pośrednictwem umowy te miał zawrzeć ktoś inny. Skąd w takim razie wzięły się na obu umowach podpisy o treści (...) nakreślone osobiście przez P. P. tego logicznie oskarżony nie zdołał wytłumaczyć. Kolejną próbą ukrycia swojego sprawstwa było podanie jako adresu zamieszkania T. Ł. adresu, pod którym zamieszkiwała osoba trzecia – E. B., natomiast dokumenty umowy zostały zgodnie z żądaniem kupującego wysłane przez operatorów sieci telekomunikacyjnych na adres w P., przy ul. (...), gdzie w jednym z mieszkań tej kamienicy zamieszkuje matka oskarżonego i w którym to mieszkaniu P. P. jest na stałe zameldowany. To obrazuje, że podsądny podjął szereg zawołanych zabiegów, które miały ukryć jego winę i sprawstwo. Jednakże przeprowadzone przez organy ścigania dochodzenie i zebrany w jego toku materiał dowodowy, pozwolił na odtworzenie przebiegu inkryminowanych zdarzeń i ustalenie rzeczywistego sprawcy przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznał również, że

wydanie zaskarżonego wyroku poprzedzało rozważenie przez Sąd Rejonowy wszystkich ujawnionych w sprawie okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) i te ostatnie były jednoznacznie przeważające. Poza tym chybiony okazał się też zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż w tym przepisie nie chodzi o wątpliwości dowodowe stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd ma obowiązek zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwość istnieje nadal, uprawniony jest sięgnąć po zasadę in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., V KK 167/19, Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednim spektrum dowodów, które były wystarczające (po ich prawidłowym oceniu przez Sąd) dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały zatem żadne niedające się usunąć wątpliwości, które

należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego P. P..		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. P. bądź też uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy, wbrew odmiennym sugestiom obrońcy oskarżonego został oceniony w sposób prawidłowy i zgodny ze wszystkimi dyrektywami z art. 7 kpk i 4 kpk. Gdyby natomiast dokonać oceny dowodów jakiej oczekiwał apelujący, nie spełniałaby ona żadnych wymagań stawianych tej czynności procesowej. W efekcie stan faktyczny ustalony w oparciu o wiarygodne dowody był w całości prawidłowy i pozwolił na przypisanie P. P. odpowiedzialności za oba zarzucane mu w akcie oskarżenia przestępstwa. Nie było więc żadnych powodów by wydać w tej sprawie orzeczenie reformatoryjne, bądź tym bardziej kasatoryjne.		
Lp.	Zarzut	

3-3.	Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Tytułem przypomnienia warto wskazać, iż rażąca niewspółmierność kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk, występuje wtedy, gdy kara orzeczone nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem tych zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza <u>znaczna, wyraźna i oczywista, a więc niedająca się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)</u>. Tak orzeczone kara może wynikiem bądź to nie dostrzeżenia występującej in concreto okoliczności istotnej z punktu widzenia dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk i nast. lub też nie nadania im adekwatnej wagi. Oceniając współmierność kary w relacji do dyrektyw i okoliczności wyznaczających jej wymiar, nie wolno zapominać, że art. 53 § 1 kk pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych przez ustawę. Przy ocenie kary przez pryzmat jej rażącej niewspółmierności nie można zatem nie uwzględniać granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczone i w jakich</p>		

niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. W konsekwencji miarą surowości kary polegającej na pozbawieniu wolności, nie może być jedynie ilościowe oznaczenie czasu pozbawienia wolności ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo, także z uwzględnieniem występujących w danym postępowaniu, zwykle niepowtarzalnych w danym układzie, okoliczności uzasadniających wymiar orzeczonej kary (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 489/21, Legalis nr 2714830).

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że obrońca oskarżonego nie wykazał by kara 1 roku pozbawienia wolności za ciąg dwóch przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk była rażąco surowa w stosunku do wagi i okoliczności osądzanych czynów. Sąd Rejonowy wziął bowiem pod uwagę wszystkie występując w kontrolowanej sprawie okoliczności obciążające oraz słusznie stwierdził brak okoliczności łagodzących, co musiało znaleźć odzwierciedlenie w odpowiednio surowym wymiarze kary. Istotne jest, że ustawowe zagrożenie za występki z art. 286 § 1 kk (ten przepis stanowił podstawę wymiaru kary z uwagi na brzmienie art. 11 § 3 kk) to kara pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat, przy czym z uwagi na popełnienie go w warunkach z art. 91 § 1 kk i art. 64 § 1 kk Sąd Rejonowy mógł wymierzyć karę nawet do górnej granicy zagrożenia ustawowego zwiększonego o połowę czyli do 12 lat pozbawienia wolności. Oskarżony P.

P. był w przeszłości wielokrotnie karany, w tym także na kary pozbawienia wolności, przebywał w warunkach izolacji penitencjarnej łącznie przez okres ponad 9 lat, a pomimo tego nie zrozumiał naganności swojego zachowania i dopuścił się popełnienia kolejnych przestępstw. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, że łączne szkody materialne powstałe na skutek przestępczych działań oskarżonego nie były małe (ponad 6.800 zł) i do chwili wyrokowania nie zostały przez sprawcę naprawione w żadnej części, mimo upływu ponad 4 lat od ich spowodowania. Działania oskarżonego były starannie przemyślane i zaplanowane, a do tego podjął on szereg działań maskujących w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej i odszkodowawczej, w tym dopuścił się fałszerstwa dokumentów, narażając przy tym T. Ł., pod którego się podszył, na szereg nieprzyjemności urzędowych. Wszystkie te okoliczności przedmiotowo-podmiotowe prowadzą do wniosku, że oskarżony P. P. jest osobą zdemoralizowaną, niepoprawną, uporczywie naruszającą porządek prawny i niepoddającą się procesom resocjalizacji. Zatem wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności za przypisane mu czyny nie mogło być ocenione jako nadmiernie surowa reakcja organu wymiaru sprawiedliwości. Wręcz przeciwnie, taką karę zaliczyć trzeba do stosunkowo łagodnych. Przeciwnie stanowisko obrońcy oskarżonego przedstawione w apelacji nie zawierało żadnych przekonujących kontrargumentów i nie spotkało się z aprobatą organu odwoławczego.

Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku i orzeczenie łagodniejszej kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw dla uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Kara orzeczona przez Sąd Rejonowy w kontrolowanej sprawie była współmierna do wagi czynów przypisanych P. P. popełnionych w warunkach czynu ciągłego oraz należyście uwzględniała dane osobopoznawcze o sprawcy. Przeciwne stanowisko apelującego nie spotkało się z aprobatą organu odwoławczego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była niezasadność pozostałych zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu zawarł w apelacji wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Wniosek ten podtrzymał na rozprawie apelacyjnej w dniu 14 lutego 2023 r. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18).</p>

3.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Jak wynika z akt sprawy, P. P. nie posiada żadnego znaczącego majątku, pracuje jedynie dorywczo z czego uzyskuje dochód w kwocie 500 zł miesięcznie, ma na utrzymaniu żonę oraz troje dzieci. Ponadto będzie on obowiązany do odbycia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, przez co na pewien czas straci możliwość zarobkowania, a jeszcze do wykonania pozostaje nałożony na niego w zaskarżonym wyroku obowiązek naprawienia szkody. W związku z powyższym Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że obciążanie oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, w skład których wchodzi też wydatek w postaci wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu oraz opłata za II instancję, stanowiłoby dla niego zbyt dużą dolegliwość finansową.</p>
----	---

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak